

synderlig Mening i, at man taler om Skattebevillingsret, naar Flertallet er i Stand til at paalægge en Skat, hvoraf dets Vælgere maaske kun betale $\frac{1}{10}$, mens Mindretallet betaler $\frac{9}{10}$ af Beløbet. Der vil ikke være megen Mening i at sige, at en saadan Skat bliver bevilget af rette vedkommende, naar den ganske simpelt bliver paalagt ved en Flertalsbeslutning. Man kan finde en saadan Ordning fortræffelig, kalde den, hvad man vil, og give den de smukkeste Navne, men man kan ikke sætte den i nogen virkelig, sand Forbindelse med det gode, gamle, konstitutionelle Princip: Skattebevillingsret. Tværtimod synes jeg, man har Ret til at sige, at under saadanne Forhold opfører al virkelig Skattebevillingsret at eksistere. Der er den Grundsatning taget ud af det offentlige Liv: Ingen Statsborger skal betale nogen Skat, som han ikke enten selv eller ved sine Repræsentanter har samtykket i.

I Finland har man imidlertid ikke fundet en saadan Ordning saa fortræffelig, at man er bleven staaende ved den. Man har ogsaa der, hvor man har gennemført et Etkammersystem med lige og almindelig Valgret, fastholdt Skattebevillingsretten, men konsekvent udført den paa en saadan Maade, at den har formet sig som en særlig Skattebevillingsret for et til enhver Tid eksisterende Mindretal, naar dette Mindretal blot har en saadan Størrelse, at det kan siges, at det varetager en stor og almindelig Samfundsinteresse. Og det har man gjort paa den simpleste Maade ved at anbringe, hvad man herhjemme er kommen til at kalde en Spændetrøjeeparagraf, som § 61 i den ny finske Landdagsordning, som traadte i Kraft den 1. Oktober dette Aar. I denne § 61 staar der saaledes: „Ved Spørgsmaal om ny eller forhøjet Bevilling; eller ny, vedvarende Skat eller om Optagelse af Statslaan — skal Forslaget anses for forkastet, hvis det ikke ved tredje Behandling faar $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer“. Man vil se, at denne § 61 i den finske Forfatning er i nøjeste Familie med de berømte Spændetrøjeeparagraffer, som De kender fra Regeringens Skattelovforslag af 1902. Men man vil navnlig lægge Mærke til, at dette Veto i finansielle Sager, som saaledes er sikret et Mindretal af passende Størrelse igennem den finske Landdagsordning, gælder ikke blot Indtægtsbevillinger, men ogsaa Udgiftsbevillinger. Den danske Spændetrøjeeparagraf i den kommunale Skattelov gjaldt kun Indtægtsbevillinger, idet der kun skulde kvalificeret Flertal til Forhøjelse af Skatter,

men den finske Spændetrøjeeparagraf gælder ogsaa Udgiftsbevillinger, idet der staar: „ved Spørgsmaalet om ny eller forhøjet Bevilling eller ny vedvarende Skat“ — skal Forslaget anses for forkastet, hvis ikke der er afgivet $\frac{2}{3}$ af Stemmerne for det. Her har man altsaa i Finland i den smukkeste Form fastslaaet, at Mindretallet ikke blot skal repræsenteres forholdsmaessigt i et Etkammer, men at det ogsaa skal eje et absolut Veto overfor ny Byrder, som Flertallet maatte ville paalægge det.

Det er nu betegnende, synes jeg, for Forskellen mellem finsk og dansk Retsbevidsthed, at man her i Danmark for Alvor vil skride til at indføre en saadan Ordning i vort kommunale Liv, at man gennemfører den lige og almindelige Valgrets uindskrænkede Herredømme uden at yde Mindretallene en tilsvarende Beskyttelse, og især er det betegnende, at man er i Færd med at gaa til dette Skridt ikke uforvarende, ikke uden at man har tænkt over det, men efter at man har taget Standpunkt til denne Garanti for Mindretallene, efter at man en Gang har stemt den ud af Regeringens Forslag af 1902. Af de to Ting, man i Finland vil indrømme ethvert Mindretal af passende Størrelse, nemlig en forholdsmaessig Repræsentation og absolut finansielt Veto overfor saadanne Byrder, som Flertallet vil lægge helt eller overvejende over paa Mindretallets Skuldre, har man altsaa i Danmark kun villet indrømme den ene Ting, nemlig den forholdsmaessige Repræsentation; men man har udtrykkelig kendt Mindretallet uberettiget til ogsaa at nyde den anden Ting. Det danske Demokrati vil, efter hvad jeg her har sagt, ikke behøve at slaa Øjnene ned overfor det finske Demokrati, naar der bliver Spørgsmaal om, hvem der har sat en Rekord, thi det er saa vist ikke det finske Demokrati, der har sat en Rekord, men det danske Demokrati, der er paa bedste Vej til at slaa den Rekord, der er sat i Finland. Vi, der se anderledes paa disse Ting, ville imidlertid gerne rose det finske Folk for den Retfærdighedsfølelse og for det Maadehold, der karakteriserer den ny finske Forfatning, hvor der er Tale om at beskytte Mindretallets Ret; vi ville ikke undlade at fremhæve dette, at det i den Forfatning, som nu af alle kaldes den frieste i Verden, er fastslaaet som en Grundlovsbestemmelse, at Mindretallet under den almindelige Valgrets Herredømme ikke alene har Krav paa en forholdsmaessig Repræsentation, men ogsaa paa et selvstændigt